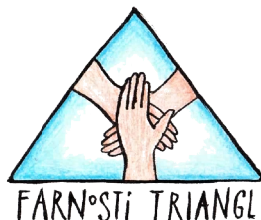

Jezernice
Loučka
Podhoří
Dolní Újezd

Farní časopis

Červenec a srpen 2020

Kontakt na správce a redakci:

fatau@seznam.cz,

tel.: 736 522 840,

www.farnostitriangl.cz

Nalejme si čistého vína!

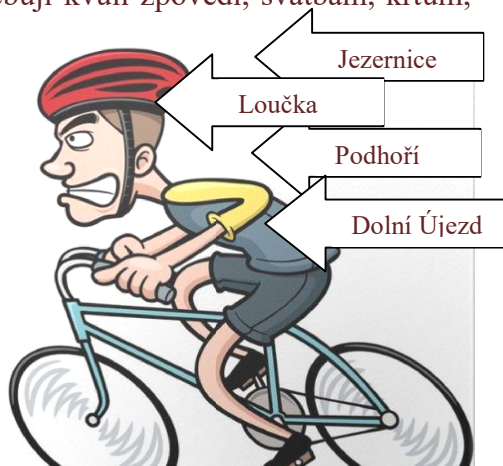
Rok 2020 přinesl v červenci do našeho hranického děkanátu velké množství změn. Pro pozorného pozorovatele jsou to změny, prozrazující současný trend a vážnou situaci v římsko-katolické církvi v naší zemi. Tyto změny prozrazují více, než by se na první pohled mohlo zdát.

Krátkým historickým ohlédnutím bych Vás rád, bratři a sestry, „dal do reálného obrazu“. Historie dávná i nedávno minulé nás může hodně naučit. Jsem v děkanátě od roku 2004 (s krátkou tříletou přestávkou). Během oněch neuvěřitelně rychle proběhnutých šestnácti let, se v děkanátě stalo několik změn. V roce 2004 byli v Hranicích na faře tři kněží a jeden jáhen. Už několik let jsou v Hranicích jen dva kněží. Ale napišme si to celkově: zemřel duchodce ve výslužbě v Lipníku páter Jan Szczurko a na jeho místo už nikdo nenastoupil. Také z Hranic odešel páter Lubomír a na jeho místo už nikdo nenastoupil. V Hranicích zmizel kdysi běžný jáhen, a současný trvalý jáhen žádá o propuštění do důchodu, aby se mohl starat o rodinné příslušníky. Zemřel nám farář ve Stříteži nad Ludinou a na jeho místo už nikdo nenastoupil. Letos je přeložen P. Pawel Bilinski na místo, kde je mnohem větší množství katolických bratrů a sester, kteří potřebují pastorační péči faráře; na jeho místo v Oseku nad Bečvou už nikdo nenastoupil. Všechny tyto změny v hranickém děkanátě za posledních patnáct let se uskutečňují způsobem, že na uprázdněné místo už nikdo nový nenastupuje. Ať už se jedná o kaplany duchodce, Jana Szczurka v Lipníku nebo Lubomíra Gorčíka v Hranicích nebo zemřelého faráře Františka Adamce ve Stříteži nebo mladého faráře Pavla Bilinského v Oseku. Místa po nich uvolněná zůstávají prázdná. Můžeme si stěžovat na arcibiskupství v Olomouci, ale výsledkem bude odpověď arcibiskupa Jana Graubnera (kterému někteří z Vás rádi přezdívají gauner). Jeho realistická odpověď je: „mám 0 bohoslovců v pátém ročníku, 0 bohoslovců ve čtvrtém ročníku, 2 bohoslovce ve třetím ročníku atd ... Dvacet děkanátů chce novokněze, a já mám pouze tři, jak to mám udělat?“

Toto stačí, abychom chápali, že situace je vážná. Jsme v momentě zlomu. Můj kolega P. Radomír studoval v kněžském semináři od roku 1991 do 1996, když tam bylo sto osmdesát bohoslovců. Já jsem nastoupil do semináře v roce 1999, když nás bylo sto třicet. Současný stav bohoslovců v semináři v Olomouci v roce 2020 je jiný. Devět v pěti ročnících pro naši arcidiecézi. Praktické důsledky z toho vyplývající si domyslete sami. Nalijme si čistého vína. Pokud jsme měli v roce 2004 v děkanátě 11 duchovních, v kněžském semináři bylo přes 130 bohoslovců, a přesto se nepodařilo během šestnácti let udržet počet duchovních a máme jich dnes v děkanátě pouze osm. Co můžeme čekat v dalších šestnácti letech, když v semináři máme devět bohoslovců pro naši olomouckou arcidiecézi? Dovolím si odhadnout, že za šestnáct let opět ubudou z našeho děkanátu tři duchovní z nejruznějších důvodů a na jejich místo už nikdo nenastoupí. Ale to nebude kvůli tomu, že nás biskup nemá rád, ale proto, že duchovní budou posíláni na místa, kde je větší množství katolíků, kteří kněze potřebují kvůli zpovědi, svatbám, křtům, pohřbům a návštěvám nemocných atd. Dovedu si představit, že těch pět kněží, kteří zůstanou v hranickém děkanátě, bude sídlit v těch nejpočetnějších farnostech: Hranice, Lipník, Hustopeče, Soběchleby a Všechnovice. Budou dojíždět jednou za čas do okolních vesnic. K tomuto scénáři nedojde, pokud se stane nějaký zázrak a v semináři bude opět sto padesát bohoslovců. Skutečnost tomu ale moc nenásvědčuje, protože letos byl přijat do kněžského konviktu pro naši olomouckou arcidiecézi jeden bohoslovec. Pokud přestaneme umírat, stárnout a chátrat pod tíhou nemocí, tak tímto tempem nárůstu bohoslovců se obsadí všechny farnosti diecéze za dvě stě let. Ale jistě chápete, že to je pouhá utopie.

☺

Moje hloupé historické zamyšlení rozšířím trochu ekumenicky: Před sto lety vznikla odštěpením od Římskokatolické církve Církev československá husitská. Katolíci se v roce 1920 počítali „téměř“ na deset milionů. Nová, církev „husitská“ odštěpená od katolicismu měla při svém vzniku zhruba milion členů. Uběhlo sto let. A Církev československá husitská má asi sto tisíc členů a naše církev Římskokatolická má členů zhruba milion. Za posledních deset let našeho ekumenického kamarádství s různými křesťanskými církvemi v Moravské bráně můžeme konstatovat, že většina církví prožívá buďto stagnaci anebo přímo pád střemhlav dolů.

Když se podíváme na Československou církev husitskou, tak jejich farnost v Hranicích od roku 2005 (kdy jsem to mohl začít sledovat a s jejich duchovními se seznámit) spravoval duchovní Josef Bobrovský, který dojížděl z Přerova. Po něm nastoupil Vlastimil Haltof, který dojížděl z Litovle, dva roky sídlil v Hranicích duchovní Robert, po něm nastoupil Jaroslav, který dojížděl z Olomouce (od letadla) a od té doby až doposud dojíždí farářka Petra Hruškovská z Přerova, která střídá jednu neděli Kojetín a druhou neděli Hranice... Proč to píšu? Inu proto, abychom si uvědomili, že jednak je situace opravdu vážná a jednak je třeba zamýšlet se vážně nad otázkou, zda něco neděláme špatně? Za dalších sto let totiž můžeme řešit podobné otázky, jaké dnes řeší naši křesťanští bratři a sestry „husité“.

A pokud nenajdeme odpověď na otázku: „Co vlastně děláme špatně, kde je chyba?“ nebude to moc slavné a myslíte si o mně třeba, že jsem blbec, ale sto let uteče celkem rychle...”

Současná situace v děkanátě vypadá takto: Kněz bydlí v Hranicích, Drahotuších, Hustopečích, Všechnovicích, Soběchlebských, Lipníku a Jezernici. Máme osm kněží a jednoho trvalého jáhna, který žádá o uvolnění do penze. Oproti roku 2004 je to pokles o tři kněze za šestnáct let. Děkanáty v naší arcidiecézi se za posledních dvacet let scvrkly o jeden (totiž můj rodný litovelský děkanát zmizel v roce 2001), můžeme očekávat, že k podobným scvrkáváním bude dále docházet. Teď záleží na tom, co my na to? Ano. Můžeme zaujmout postoj totální rezignace. Nebo postoj vyčkávání. Nebo postoj tvůrčího hledání. Atd. Ale na našem postoji závisí naše budoucnost. Totiž bude-li u nás čitelná živost anebo totální mrtvolnost. Podle toho se bude o nás rozhodovat. Nedělejme si žádné iluze. Když spočítáme součty křtů, biřmování, prvních svatých přijímání, pohřbů a svateb v našem celém děkanátě, převýší nás některé farnosti z jihu arcidiecéze. Arcibiskupství bude tudíž časem potřebovat další kněze, kteří by zachraňovali početné farnosti na jihu, když odejde do důchodu nebo zemře starší kněz. My však můžeme – jakožto farnosti typu Afrika, Asie či Jižní Amerika, vyvíjet také jakousi životaschopnost. A to nám možná pomůže, aby kněz v této misijní oblasti vydržel, (a mohly se tudíž udělovat svátosti, návštěvy nemocných atd.) přestože naše počty budou velmi nízké oproti arcidiecéznímu jihu.

Během našich ekumenických kontaktů v děkanátě Hranice jsme mohli za posledních patnáct let pochopit, že ne každá z pěti zúčastněných církví prožívá dekadenci, stagnaci a pád. Pokud budeme sledovat vývoj v Církvi bratrské, pak nám jistě neujde, že tato církev podivuhodně až zázračně roste. Proč? Inu, naši bratři a sestry z této církve (CB) pochopili, že už není rok 1945, ale jsme o sedmdesát let dál. Je třeba hledat nové cesty a způsoby růstu, pokud chceme pokračovat a jsme přesvědčeni o smyslu své církve. Společnost

se obrovsky změnila. Styl života se změnil. Mentalita národa a celého světa prožívá razantní změny. Tudiž: nemůžeme uspět, pokud na toto nebudeme reagovat adekvátně. Musíme se změnit i my. Nikoli podle módy a trendů, avšak podle strategií, které budeme utvářet podle toho, co jsme přijali a pochopili z evangelia.

Církev bratrská. Impulsy sbírají ze zkušenosti svých kolegů ze Spojených států amerických. Budu stručný. Jen několik bodů k zamyšlení: Bratři z této církve pořádají každým rokem prázdninový *English camp* pro zájemce o studium angličtiny, vedený rodilými mluvčími z USA. Samozřejmě, že přednášející jsou křesťané z některé protestantské církve v Americe. Tato církev také dělá jednou za rok v hranické sokolovně jakýsi den otevřených dveří pro studenty hranických středních a základních škol. Bývá tam i koncert nějaké zajímavé zahraniční (evangelizační) kapely. A dále mají rozpracovanou týdenní službu pro náctileté na (hranických ulicích) tzv. *streetworkers*, kteří jako vrstevníci oslovují své kamarády a zvou je na čaj a nějaký film v klubovně (lehce evangelizační). Takto získávají mladé sympatizanty anebo přímo nové členy. Mohli bychom pokračovat i dále například sociálními službami, které tato církev už dvacet let v Moravské bráně rozvíjí, a z čeho přichází další sorta nových členů, ale chci to uvést jen jako příklad. Je to, myslím si, dost inspirativní. Stojí za to se nad tím zamyslet. Chceme-li, aby naše církev měla pro naše děti a vnoučata nějakou budoucnost, měli bychom hledat jakousi současnou cestu k růstu a nikoli se zabydlet v minulém století v roce 1945 po válce a vzpomínat jaké to tenkrát bylo živé a krásné...

Jsme schopni všechno zamést pod koberec a říci: „my jsme, pane faráři, jenom vesnice, nemáme takové možnosti jako město. Nechte nás v klidu žít. Buďme rádi za to, co se tu v našich vesničkách děje.“ Ano. Já Vám za to děkuji, za všechno, co pro farní život děláte. Ať už je to úklid kostela a údržba jeho okolí, pomoc s vyučováním dětí ve školách a při dětských mších svatých nebo vedení některých společenství pro děti, mládež, manžele nebo seniory, psaní kronik, opravy elektrifikace zvonů nebo varhan, či jednání s úřady ohledně příspěvků na topení nebo opravy kostela. Čtení v kostele nebo doprovázení zpěvu varhanami či kytarou. Ale musím druhým dechem říci, že bez našeho hledání nových cest a naopak zabydlení se v minulosti nás žádná příjemná budoucnost místní církve nečeká.

Před rokem se mi dostala do ruky kniha: *Pán se stará*, kněze Josefa Prokeše z Budějovické diecéze (vyšla v Portálu - 2019). Popisuje v jedné kapitole svoji zkušenost z cestování po světě, když sbíral materiál pro svou licenciátní práci v oboru misiologie. Možná Vám následující řádky pomohou na to nahlédnout ještě z jiné perspektivy. Dovolím si ocitovat celou kapitolu, tak než se do toho pustíte, jděte si k tomu radši ještě uvařit kafe. ☺

„Jak by měla vypadat dobře prožitá neděle řádného katolíka v Čechách a na Moravě? V různých odpovědích asi nebude chybět, že by se měl účastnit nedělní mše svaté. Ale jak to udělat, když má kněz více farností, než kolik může v neděli odsloužit mši? Mají za ním věřící dojet autem, aby tak splnili svoji nedělní povinnost? Anebo vybereme nejmenší farnosti a místa, kam chodí nejméně lidí, a tam požádáme nějakého trvalého jáhna nebo akolytu, aby zde vedl jen bohoslužbu slova? V tom případě potom ti mobilnější stejně jedou do většího města „na skutečnou mši“, protože bohoslužba slova jim přijde – celkem logicky – málo hodnotná a není pro ně zase takový problém někam popojet. Bohoslužby v daném místě se pak účastní spíše ti starší, kteří se nemohou dopravit jinak. Starší obyvatelé malých míst mají tedy smůlu. Snažíme se, ale při takovémto nedostatku kněží, prostě obsloužit všechny. Dávno pryč jsou časy, kdy měl jeden farář jen jednu farnost.

Strukturu spočívající v rozdělení diecéze do farností, která vznikla v docela jiné době, tedy statečně ještě držíme. Maximálně jen ty úplně malé farnosti slučujeme s těmi většími, abychom si ušetřili práci s papíry. Větší města stále ještě mohou zůstat obsazená knězem. Menší města a vesnice pokrýváme více či méně promyšleným kombinováním mší svatých a bohoslužeb slova. Jak pomalu ubývá kněží, uvolněné farnosti, do kterých už nemůže přijít další kněz, se rozdělují sousedům. A tak se pozvolna stahujeme do větších měst a opouštíme místa menší. Ne proto, že bychom si zde žijících lidí nevážili. Už na to ale prostě nemáme sílu. A zdá se, že toto je jediná možnost. K čemu ale vlastně máme neděli? A je eucharistická bohoslužba vždycky ten nejlepší a jediný způsob, jak ji oslavit?

Ve Skutcích apoštolů se podrobně vypráví o apoštolu Pavlovi, který se snažil hlásat Ježíšovo evangelium v prostředí, kde ho ještě neslyšeli. Jak popisuje třeba čtrnáctá kapitola, když přišel do nějakého města, šel často do synagogy a právě tam začal s hlásáním radostné zvěsti. Na jeho hlásání odpovídali pozitivně nejen Židé, ale i Řekové. Zajímavé je, že Pavel vždy po čase město a komunitu opustil a šel dále. Před tím se však snažil nově vzniklou komunitu zabezpečit, a tak jí po modlitbě vybral starší, kteří se o ni

měli starat. Strukturu komunit i svoji práci přizpůsoboval konkrétním podmínkám, i když základ jeho misijní činnosti zůstával stále stejný.

Dokážu si představit, kolik toto Pavlovo počínání vyžadovalo odvahy a také otevřenosti a misijní tvořivosti pastýře i společenství. (*Evangelii Gaudium 28 František*). Obrovsky důvěřoval lidem v komunitě. Nenechal se zastavit pocitem vlastní nenahraditelnosti či důležitosti a život společenství nevázal na svoji přítomnost. Naopak! Evidentně dělal vše pro to, aby se komunita stala na jeho přítomnosti nezávislá. Zároveň o ni ale určitě pečoval i po svém odchodu. Modlil se za ni a některým komunitám také psal listy. I z nich je ovšem vidět, že vše nefungovalo úplně podle Pavlových představ. Nic mu ale nevzalo jeho misijní zaměření a přes všechny obtíže dokázal vedení obcí delegovat jiným a často nedávno obráceným členům komunity. Společenství křesťanů nezval k tomu, aby jela na bohoslužbu do Jeruzaléma, kde potkají kněze a biskupy, se kterými budou moci pořádně oslavit neděli. Ani věřící nevedl k tomu, aby to nějak nouzově přečkali, než zase přijde a oni budou moci žít své křesťanství v plnosti s ním. Pavel bral vážně situaci i možnosti věřících, s velikou důvěrou jim svěřoval vedení komunit a nikdy neztratil touhu jít dál. Podobal se tak skvěle svému Pánu, který se také nenechal přemluvit svými učedníky, že by bylo přece dobré, aby ještě uzdravoval v Kafarnau, kde ho bylo tolik třeba, ale podle Otcovy vůle šel dál do okolních městeček (Mk 1,38).

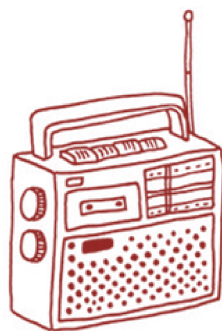
Samozřejmě je otázka, zda můžeme dnešní kněze přirovnávat k apoštolu Pavlovi. Zdá se mi ale, že tím, jak roste velikost území, která máme jako kněží spravovat, se to začíná docela nabízet. Pavel je pro dnešní církve rozhodně velikým vzorem a povzbuzením pro svou odvalu, kreativitu a snahu nedělat se nenahraditelným. Pro schopnost uznat, že křesťanství se může dobře žít i beze mne. A to nejen nějak teoreticky, jako možnost, ale opravdu na tomto předpokladu stavět svoji práci a vedení komunit pouštět ze svých rukou. Tím se otevírá prostor pro vznik samostatných komunit, které budou mít samozřejmě k Pavlovi, tedy ke knězi, vřelý vztah a vždy je povzbudí, když ho uvidí (Sk 14,22). Budou ale schopni žít plnohodnotně své křesťanství i bez něj. Zároveň je ale Pavel či kněz nenechá úplně opuštěné a napospas jim samým. Bude je dále doprovázet, například prostřednictvím listů. Myslím, že toto je veliká výzva pro nás kněze, kteří žijeme a pracujeme v této době. Ona pavlovská odvala se může stát silou, která začne proměňovat strukturu církve a konkrétní farnosti nejen kosmeticky, ale skutečně a zásadně, takže se to může odrazit na každodenním životě.

Aby byla nějaká komunita křesťanů ve svém životě samostatnější, myslím, že je velkou pomocí, když je sama ještě rozdělena na menší části. Malé skupinky křesťanů, které se scházejí samy během týdne po domech, aby se společně modlily, a v neděli spolu slaví neděli v kostele společnou bohoslužbou. Toto najdeme po celém světě v různých podobách. Základ je vždy velmi podobný. Jsou vedeny aktivními laiky, kteří jsou ve spojení s farářem. Modlitba se děje co nejvíce na místech, kde tito lidé skutečně bydlí a žijí. Často jsou tyto skupinky otevřené ostatním, ale mají pevné jádro, ke kterému se může přidat další příchozí. Důležitá je také jejich souvislost s farností a příslušnost k ní, kde si vzájemně nekonkurují, ale naopak jednotlivá malá společenství skládají jednu farnost dohromady. „Z menších komunit vytvářejí širší společenství, svatyni, kam žíznicí přicházejí pít, aby mohli dál putovat, a centrum neustálého misijního poslání.“ (EG 28)

Asi nejkonkrétněji jsem mohl život těchto malých společenství nahlédnout v Miláně u dona Pigiho. Celá farnost je rozdělena na buňky, které se jednou za týden nebo čtrnáct dní scházejí po domech a modlí se za své blízké přátele a příbuzné, kteří nevěří v Boha. Podobně jsem to viděl u svého kamaráda, otce Norberta v africké Tanzanii. V oblasti, kde působí, jsou jednotliví kněží více jak padesát kilometrů od sebe. Aby řídká síť přítomnosti kněží nebrzdila duchovní život lidí, scházejí se sami jednou týdně v místech, kde žijí. Díky tomu nemusejí nikam cestovat, což pro ně znamená velikou úsporu času. Skupinky se potom scházejí společně na mši svaté, která se slouží tak často, jak je to v možnostech kněze.

Velmi zajímavá byla pro mě v tomto ohledu také návštěva malého městečka Flavio Alfaro v Ekvádoru. Dva kněží měli společně na starosti dvě stě padesát kostelů. Když jsem se udiveně ptal, jak je to prakticky možné, místní farář, don Antonio, mi začal v klidu vysvětlovat, že u každého kostela je komunita vedená laikem, který se o ni stará a komunikuje s knězem. Každou neděli se sami sejdou, společně chválí Pána, zpívají a čtou Písmo a modlí se za své rodiny a za kraj, ve kterém žijí. Čas od času je navštíví kněz. To je pak pro celou komunitu velká slavnost. Dva kněží, které jsme ve Flavio Alfaro potkali, byli na tom místě dva roky. Za tu dobu už stihli navštívit polovinu kostelů. V té druhé polovině ještě nebyli. O ty se starají prostřednictvím dopisů a vysílání místního rádia, kde má farář svůj pořad, jímž se snaží povzbuzovat a formovat jemu svěřené komunity.

Tyto návštěvy byly pro mé přemýšlení důležité, protože jsem viděl, že to jde i jinak. Že je možné žít své křesťanství autenticky a intenzivně i v jiných strukturách, než na které jsme zvyklí u nás. A odstup, který jsem v těchto

oblastech získal, mi umožnil poznat, že některé věci v naší struktuře nám opravdu pro hlásání evangelia svazují ruce. Jsou sice dobré, ale jejich udržování nás vyčerpává natolik, že ztrácíme schopnost dělat to, k čemu nás náš Pán povolal a založil, tedy abychom šli do celého světa a hlásali jeho radostnou zvěst.

Přemýšlím tedy, zda by nebylo dobré se i ve větších místech učit slavit neděli bez kněze. Aby bohoslužba vedená šikovnými laiky nebyla z nouze, která postihne jen místa, kde je málo lidí. Pokud se celek nahlíží lépe z periferie než z centra, nemohou nás právě periferní místa naučit, jak v dnešní době žít své křesťanství společně a viditelně? Umět slavit nedělní farní bohoslužbou, která uspokojí mé očekávání a náboženské potřeby na další týden, je, myslím, velikou výzvou pro naši situaci v České republice a v Evropě vůbec. Možná nám takzvané klasické misijní oblasti mohou pomoci žít naši misii na Starém kontinentě. Aby toto hledání mohlo být úspěšné, musí se týkat opravdu všech farností. Pokud to je ale opravdu tak, že v každé farnosti naší diecéze nemůže být každou neděli kněz, a že je tedy třeba, aby lidé dokázali dobře slavit neděli i bez eucharistie, vlastně není moc důvod, aby to nedokázali také v hlavní farnosti, třeba tam, kde kněz žije, a právě tam možná především. Snad je to zřejmé, ale možná je důležité zdůraznit, že se mi v těchto úvahách nejedná o nějaké zpochybňování jedinečnosti, potřebnosti a nenahraditelnosti mše svaté. Jak nás učí II. vatikánský koncil, eucharistická oběť je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života (*LG 11*), rozhodně však není jeho jediným projevem. A tak je na místě se ptát, jak tento zdroj a vrchol prožívat, při počtu a uspořádání farností, jak tomu u nás je.

Druhým rozměrem, který vidím jako důležitý v hledání aktuální formy dobrého slavení neděle, je skutečné zapojování laiků. Pokud to bude jen „okrouhaná“ mše svatá, kde budou chybět prvky, které může „dělat“ jen kněz, a zbytek bude v režii jen jednoho akolyty nebo jáhna, je jasné, že budou lidé odcházet s tím, že jim něco chybělo. Protože to tak také skutečně je. Rozhodně nejde nahradit eucharistii, to je jasné a je i zbytečné se o to snažit. Ve farní bohoslužbě slavené bez kněze se prostě musíme setkávat s Bohem jiným způsobem. A zajímavé by bylo pokusit se udělat to způsobem, který by mohl být více „farnotvorný“. Nedostatek kněží by tak mohl být přečten a prožíván ne jako něco, co farnosti a život v nich oslabuje, ale co je naopak oživuje. Konkrétně tak, že Boží slovo může mít větší prostor, může se přečíst nějaký zajímavý komentář, může se dát prostor k rezonancím nad ním, které říkají jednotliví členové společenství podobně, jak to mají třeba ve zvyku členové neokatechumenátního hnutí. Přímluvy mohou být spontánní i připravené dopředu, abychom mohli opravdu pocítit, že se modlíme společně za věci, které zasahují náš život.

Neméně podstatným prvkem tohoto přemýšlení je také cit pro jedinečnost a specifčnost každého místa a také stálá otevřenost k revizi. V této době asi nejde udělat dokonalé pastorační plány, které se pak budou „realizovat“, aby vše „fungovalo“. Nejde přece o fungování, ale o život! Proto se musejí věci spíše hledat, nebát se vycházet na nové stezky a také opouštět to, co se neosvědčí.“ (P. Josef Prokeš ThLic)

Další podněty k promýšlení pochází od pana faráře z Blanska nad Brnem. Ten zakomponoval do své farnosti neuvěřitelně širokou sbírku aktivit různých generací, které bychom vůbec za farní nepovažovali: při své přednášce v olomouckém semináři nám řekl, že mají ve farnosti kroužek mladých elektrotechniků, včelařů, baletek, zahradníků, výšivkářů, tesařů a stolařů, cyklistů a dalších. Všechny tyto spolky tvoří jako jedna z mnoha součástí farnost a při různých příležitostech se podílejí na programu různých dnů a slavností, které rok nabízí. Jsou mnohdy propojeny se školami a také s Městským úřadem, který si takové pestrosti života velmi váží a podporuje ho. Je samozřejmé, že pan farář nevede tyto kroužky, pouze je tu a tam podle možností jednou za čas navštíví a povzbudí. A uvedu ještě další podnět k zamyšlení:

Milano (Italia). Ano, farnost dona Pigiho v italském Miláně je farnost městská, ale může nám také posloužit jako velmi cenný inspirativní materiál k promýšlení, případně napodobování. Nuže, s čím se tedy v oné farnosti již s jako samozřejmostí počítá?

- 1- katechetická příprava: a) pro děti b) pro mládež c) pro dospělé d) příprava pro snoubence e) příprava rodičů, kteří žádají o křest dítěte f) vyučování náboženství g) tvořivé aktivity h) farní dny pro děti i) aktivity pro děti mimo farnost
- 2- evangelizační kurzy: a) seminář v Duchu svatém b) světlo v noci c) kurzy alfa d) kurz škola svatého Ondřeje
- 3- farní zpravodaj: a) pouliční evangelizace b) Itálie c) zahraničí d) audio a video technika e) informatika a práce s počítačem f) zpráva internetových stránek farnosti g) plakáty a propagace h) kontakt s tiskem
- 4- charitativní společenství: a) misie b) svatý Vincenc c) právní a psychologická poradna d) návštěva nemocných a starých lidí
- 5- podpora rodiny: a) manželské večery b) setkání c) pomoc obecně
- 6- eucharistická adorace: hodina denně
- 7- technické služby: a) instalatér b) zedník c) elektrikář d) truhlář/tesař e) malíř f) architekt
- 8- úklid a zdobení kostela: a) pravidelný úklid b) květinová výzdoba c) sakristie d) praní liturgického oděvu a deček

- 9- liturgie a animace mše svaté: a) zpěv b) lektori c) čtení přímluv d) ministranti e) muzikanti
- 10- aktivita pro mládež: a) duchovní doprovázení b) sportovní a umělecké aktivity c) škola tance a zpěvu d) škola šití a vaření
- 11- muzeum: a) recepce b) průvodce

Z tohoto dlouhého seznamu života městské farnosti italského velkoměsta že bychom nemohli najít žádnou inspiraci? Předpokládám, že po počátečním šoku, když se člověk uklidní, tak najednou s chladnou hlavou objeví, že máme stále rezervy, které by bylo možné využít. Samozřejmě všechno stojí a padá na naší ochotě pro církev něco udělat a ztrácet čas pro dobrou věc...

Halifax, Quebec (Canada): poslední příspěvek, který uvádím, pochází od kanadana skotského původu, kněze Jamese Malona. Ve své diecézi působí jako biskupský vikář pro pastorační práci. Kniha, kterou napsal v roce 2014, obletěla planetu a byla diskutována po celém křesťanskokatolickém světě. Z jejích dvou set devadesáti stran bych uvedl část, kde se zamýšlí nad, v naší církvi, zažitými procesy křesťanského vyučování:

„Katecheze soustředěná kolem dětí předpokládá, že ve společnosti převládá katolická kultura a že se lidé aktivně účastní života církve. Katolická kultura už ale v naší společnosti dávno nepřevládá a většina rodin, které žádají o svátosti, se farního života aktivně neúčastní. Nová realita znamená, že i ten sebelepší program má jen omezenou hodnotu, pokud nebudeme pracovat přímo s rodiči dotyčných dětí. A začlenění rodičů nemůže být jen nějakým doplňkem třídní výuky. Musí zahrnovat formaci dospělých farníků ve víře... Každý, kdo někdy cestoval letadlem, dobře zná ona videa s bezpečnostními pokyny, která se přehrávají předtím, než se letadlo odlepí od země. Mimo jiné se v nich vždycky zdůrazňuje, že když poklesne tlak vzduchu, dospělí musejí nejdříve nasadit kyslíkovou masku sobě, a až potom teprve dětem. Pokud by se totiž něco stalo dospělým, děti by se dostaly do velkých problémů. Když toto přirovnání nyní vztáhneme na své farnosti, pak musíme konstatovat, že většina farností se soustředí na děti, ale dospělí zanedbává. Pojmy „katecheze“ a „výuka náboženství“ ve většině farností a diecézí označují to, co se týká dětí. Formace dospělých je mnohdy jen novinkou, které se čas od času věnuje pár farníků. Pak ale dospělí mohou jen těžko ve své víře dozrát. A když děti zjistí, že tomu, co přijaly, jejich rodiče přikládají jen malý význam, přinese jejich víra jen malé plody. Tím nejlepším darem pro děti je, když ke zralé víře přivedete jejich rodiče. (...)

Samostatné předávání znalostí, byť by obsah daného programu byl sebelepší, ještě nedokáže způsobit požadované výsledky, tedy učednictví. To zahrnuje mnohem víc, než jen katechezi a předpokládá, že ti, kdo se mají stát učedníky, prošli skutečnou evangelizací. Připomeňme si slova dokumentu z brazilské Aparecidy z roku 2007. Říká se tam, že bez kérygmatu – neboli

prvního hlásání - jsou ostatní stránky procesu získávání za učedníky misionáře „odsouzeny ke sterilitě“. Snažit se katechizovat rodiny, které neprošly evangelizací, je jako rozsévat semena do betonu. Nefunguje to. A i když pracujeme s rodinami, které prošly evangelizací, musí proces učednictví podporovat skutečný osobní růst – nejde jen o vědomosti, ale také o dozrávání ve víře, zkušenosti s modlitbou a rozlišování darů, aby se věřící „připravili k úkolům, které mají plnit“ (Ef 4,12). Katecheze funguje jako program a má pevně daný začátek i konec. Učednictví je naproti tomu životní styl.“

Tolik ukázka jiného přístupu k našemu zaběhlému katolickému způsobu života na vytyčených kolejkách z devatenáctého století. V době, kdy už po kolejkách nejezdí parní stroje nýbrž Pendolína s vysokou rychlostí, měli bychom se, bratři a sestry, zamýšlet, jestli by nebylo namístě postavit nové tratě s novými parametry pro nové mašiny, které však stále chceme posunovat do starého a dobrého cíle, kterým je železniční depo s názvem Boží království.

V Miláně, Blansku, Ekvádoru, Tanzánii nebo Québecu se farníci snaží odpovídat na otázky, které položila tato naše doba: Jak žít život farností ve dvacátém prvním století? Jejich hledání je pro nás na vesnicích, přestože jsme maličcí, velmi inspirativní a použitelné. Alespoň částečně.

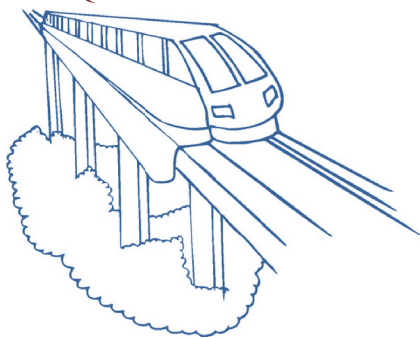
Zvu Vás, drazí bratři a sestry, do nové situace našich nově spojených farností novými impulzy do hledání cesty našeho společného farního života, který by mohl pomoci nám, našim nevěřícím současníkům i těm, kdo přijdou po nás, objevit, žít a šířit víru, aby rostla a předávat ji přijatelným způsobem a atraktivně dalším generacím, které převezmou štafetu po nás.

Tento vlak sice nikdo nezastaví, ale my můžeme ovlivnit, kolik pasažérů v něm pojedje. Pozitivním nebo bohužel také negativním způsobem.

Šťastné hledání i šťastnou cestu!

Padre Pedro

Pozn. redakce: tento článek je vhodné číst několikrát, impulzů je zde mnoho, vraťme se k nim a čtěme je po částech.

Rozpis bohoslužeb červenec

Datum	Den	Čas	Farnost	Bohoslužby
28.6.	Ne	8:00	Jezernice	13. neděle v mezidobí (adorace NENÍ)
		9:30	Loučka	
		11:00	Podhoří	
29.6.	Po	17:00	Jezernice	Slavnost sv. Petra a Pavla
1.7.	St	16:30	Loučka	13. týden v mezidobí
2.7.	Čt	19:00	Podhoří	
3.7.	Pá	17:00	Jezernice	Sv. Tomáš, apoštol
4.7.	So	7:30	Podhoří	1. sobota k Panně Marii
5.7.	Ne	8:00	Jezernice	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje
		9:30	Loučka	
		11:00	Podhoří	
6.7.	Po			
8.7.	St	16:30	Loučka	14. týden v mezidobí
9.7.	Čt	18:00	Podhoří	
10.7.	Pá	17:00	Jezernice	
11.7.	So			
12.7.	Ne	8:00	Jezernice	15. neděle v mezidobí
		9:30	Loučka	
		11:00	Podhoří	
		17:30	Dolní Újezd	
13.7.	Po	17:00	Dolní Újezd	15. týden v mezidobí
15.7.	St	16:30	Loučka	Sv. Bonaventura
16.7.	Čt	18:00	Podhoří	
17.7.	Pá	17:00	Jezernice	
18.7.	So	7:30	Dolní Újezd	
19.7.	Ne	8:00	Jezernice	16. neděle v mezidobí
		9:30	Loučka	
		11:00	Podhoří	
		17:30	Dolní Újezd	
20.7.	Po	17:00	Dolní Újezd	16. neděle v mezidobí
22.7.	St	16:30	Loučka	Sv. Marie Magdaléna
23.7.	Čt	18:00	Podhoří	Sv. Brigita, řeholnice
24.7.	Pá	17:00	Jezernice	
25.7.	So	7:30	Dolní Újezd	

26.7.	Ne	8:00	Jezernice	17. neděle v mezidobí
		9:30	Loučka	
		11:00	Podhoří	
		17:30	Dolní Újezd	
27.7.	Po	17:00	Dolní Újezd	Sv. Gorazd a druhové
29.7.	St	16:30	Loučka	Sv. Marta
30.7.	Čt	18:00	Podhoří	17. týden v mezidobí
31.7.	Pá	17:00	Jezernice	Sv. Ignác z Loyoly

Rozpis bohoslužeb srpen

1.8.	So	7:30	Jezernice	1. sobota k Panně Marii
2.8.	Ne	8:00	Jezernice	18. neděle v mezidobí
		9:30	Loučka	
		11:00	Podhoří	
		17:30	Dolní Újezd	
3.8.	Po	17:00	Dolní Újezd	18. týden v mezidobí
5.8.	St	16:30	Loučka	
6.8.	Čt	18:00	Podhoří	Svátek Proměnění Páně
7.8.	Pá	17:00	Jezernice	
8.8.	So		Dolní Újezd	MŠE NEBUDE
9.8.	Ne	8:00	Jezernice	19. neděle v mezidobí
		9:30	Loučka	
		11:00	Podhoří	
		17:30	Dolní Újezd	
10. – 15. 8. 2020 – Otec Petr dovolená				
16.8.	Ne	8:00	Jezernice	20. neděle v mezidobí
		9:30	Loučka	
		11:00	Podhoří	
		17:30	Dolní Újezd	
17.8.	Po	17:00	Dolní Újezd	20. týden v mezidobí
19.8.	St	16:30	Loučka	
20.8.	Čt	18:00	Podhoří	Sv. Bernard
21.8.	Pá	17:00	Jezernice	Sv. Pius X.
22.8.	So	7:30	Dolní Újezd	Panna Maria Královna
23.8.	Ne	8:00	Jezernice	21. neděle v mezidobí
		9:30	Loučka	
		11:00	Podhoří	
		17:30	Dolní Újezd	

24.8.	Po	17:00	Dolní Újezd	Sv. Bartoloměj
26.8.	St	16:30	Loučka	
27.8.	Čt	18:00	Podhoří	Sv. Monika
28.8.	Pá	17:00	Jezernice	Sv. Augustin
29.8.	So	7:30	Dolní Újezd	Umučení sv. Jana Křtitele
30.8.	Ne	8:00	Jezernice	22. neděle v mezidobí
		9:30	Loučka	
		11:00	Podhoří	
		17:30	Dolní Újezd	

Sbírký: Květen/Červen

<i>Farnost</i>	<i>Na církevní školství 31.5.</i>	<i>Na opravy 14.6.</i>
Jezernice	1.800,-	3.000,-
Loučka	3.300,-	8.200,-
Podhoří	1.300,-	2.050,-

V květnu v Loučce činila sbírka na opravy 7.800,-

Červenec a srpen

19.7. Sbírká na opravy

16.8. Sbírká na opravy

Žalmy:

28.6. Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.

5.7. Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.

12.7. Semeno padlo na dobrou půdu a přineslo užitek.

19.7. Tys, Pane, dobrý a shovívavý.

26.7. Jak miluji tvůj zákon, Hospodine.

2.8. Otvíráš svou ruku a sytíš nás, Hospodine!

9.8. Pane, ukaž nám své milosrdenství!

16.8. Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!

23.8. Hospodine, tvá dobrota trvá navěky, dílo svých rukou neopouštěj!

30.8. Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!

Myšlenky k evangeliím

28.6. *Kdo nebere svůj kříž, není mě hoden.* (Mt 10, 37-42)

5.7. *Žeň je sice hojná, ale dělníků málo.* (Lk 10, 1-9)

12.7. *Rozsévač vyšel rozsevat.* (Mt 13, 1-23)

19.7. *Nechte obojí spolu růst až do žní.* (Mt 13, 24-43)

26.7. *Prodá všechno, co má, a to pole koupí.* (Mt 13, 44-52)

2.8. *Všichni se najedli dosyta.* (Mt 14, 13-21)

9.8. *Rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě!* (Mt 14, 22-33)

16.8. *Ženo, jak veliká je tvá víra!* (Mt 15, 21-28)

23.8. *Ty jsi Petr; tobě dám klíče od nebeského království.* (Mt 16, 13-20)

30.8. *Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe.* (Mt 16, 21-27)

Oslavy:

Během prázdnin to bude v Podhoří pěkně bublat. Manželé Marie a Václav Kotačkovi si připijí dobrým slováckým vínkem k 55. výročí a oslaví smaragdovou svatbu. A na zdraví si připijí i pánové Jaroslav Váňa a František Obořil. Slavit budou 7*10 a 5*11.

Ovšem v srpnu nekončíme. Požehnaných 4*20 se dožívá paní Emílie Kubáčová a i naše aktivní omladina nezůstává v pozadí. Pro občanky si půjdou Eva Zbončáková a Antonín Pchálek.

Všem oslavencům vyprošujeme hojnost zdraví, štěstí, Božího požehnání, ochranu Panny Marie, mnoho sil, elánu, radosti a dlouhá spokojená léta.

Co nás čeká a nemine:

(Jez – Jezernice, Lou – Loučka, Pod – Podhoří, Dů – Dolní Újezd)

<i>Kdy</i>	<i>Kde</i>	<i>V kolik</i>	<i>O co půjde</i>
2.7.	Drahotuše	17:00	Ekumenická bohoslužba u husitů k svátku Cyrila a Metoděje pro lidi dobré vůle
17.7.	Hranice	21:00	Promítání pro tříkrálové koledníky filmu Mia a bílý lev. Vstupné 50,- a koledníci duhové tříkrálové šátky sebou
10.8.-15.8.			Otec Petr má dovolenou na kolech, v případě potřeby zaopatření se obračejte na hranickou faru
24.8.	Jez	18:30	Pastorační rada našich farností
26.8.	Jez	18:00	Redakce farního časopisu – pokud máte nějaké příspěvky, pošlete je včas
30.8.		Při mších	Žehnání školákům a poděkování za úrodu

Úkoly na prázdniny:

- poslat panu faráři do Jezernice pohled z dovolené, výletu atd., ale s náboženským motivem (kostel, kaplička, obrázek, boží muka, ...). V neděli 30.8. pak budou pohledy na nástěnkách – co jsme o prázdninách viděli a zažili.
- během prázdnin vymýšlet název a tvořit logo našich čtyř farností. Své nápady dodejte farním radám do neděle 23.8.

NOC KOSTELŮ

Noc kostelů - Jezernice

Moc děkujeme za uspořádání akce Noc kostelů. Děkuji za bohatý a pestrý program, Ladíkovi za historický výklad. Líbilo se mi, jak se do výkladu připojili i místní, kteří hodně pamatují. Bylo to skvělé, rovněž jsme se mohli podívat a zavzpomínat nad kronikou a fotkami. Krásný zážitek byl také na věži kostela a perfektním načasováním, prohlídka byla i se zvoněním klekání. Už teď se těším na další ročník pokračování... ☺

Farnice z Jezernice

Noc kostelů Podhoří

Rádi bychom poslali srdečné poděkování. A sice Lence Pchálkové za připravení historického okénka a za úklid věže, kterou vysmejčila s Jarkou Obořilovou. Děvčatům Obořilovým za připravení prezentace o životě farnosti, podhorské schole za milé hudební vstupy, všem zúčastněným, kteří se nebáli ptát a dovědět se něco o místním kostele. Vytrvalci si šli užít večerní prohlídku věže a širokého okolí. Moc Vám všem děkujeme.

Farníci

Oslava výročí 100 let od narození papeže Jana Pavla II

13.6. večer jsme si mohli připomenout v jezernickém kostele jednoho velikána a světce současných dějin Karola Wojtyłu. Jednalo se o dvoudílný film. Jakmile jsme shlédli první část, trvající hodinu a půl, nemohli jsme se odtrhnout od samotného dění, pustili jsme si tedy i ten druhý díl. I když nás bolely zadky ze sezení, film byl skvělý, kdo měl u sebe kapesník, měl výhodu... Díky filmu jsme mohli trochu pochopit a poznat jeho život. Kdybych měla film shrnout do pár vět, je to velmi obtížné, protože samotný celkový film trval tři hodiny, ale pokusím se. Z jeho života si odnáším to, že i když stál a čelil mnohým rozhodnutím, vše svěřoval do rukou Božích a pod ochranu Panny Marie. Když se v jeho životě vyskytl problém (nezdary, nepochopení, zdravotní problémy,...), tak ve všem se snažil hledat a najít Boží vůli. Plně důvěřoval

Bohu, vždyť jeho mottem bylo Totus Tuus (Celý Tvůj) a tímto žil opravdu naplno, jeho láska a vytrvalost a postoj v oblasti sexuální morálky a ochrany lidského života... Můžeme se od něj mnohé naučit, budeme-li chtít.

Ještě si dovoluji poznamenat, byl to právě Jan Pavel II., který mj. svatořečil naše české světce a světice: sv. Anežka Česká (1989), sv. Zdislava z Lemberka (1995), sv. Jan Sarkander (1995). Ještě bych doplnila takovou zajímavost: Jan Pavel II. byl za pouhých 6 let od úmrtí svatořečen, někteří světci si na tuto chvíli museli počkat i přes 700 let viz sv. Anežka.

Pokud by byl zájem, mohla bych ještě doporučit film Papež Jan XXIII. - Papež míru.

Prosím zapište si do svých kancionálů:

Loretánské litanie rozšířil papež František o tři nové invokace. Z rozhodnutí papeže Františka v nich bude Maria vyzývána také jako **Matka milosrdenství, Matka naděje a Útěcha migrantů**.

Jak prozrazuje název, původ Loretánských litaní třeba hledat v modlitbách zbožných poutníků ke Svatému domu v italském Loretu. Z poloviny 16. století se zachovaly první invokace ke cti Matky Boží připojované za modlitbu růžence, k nimž papež Pius V. po vítězství Svaté ligy v Bitvě u Lepanta připojil titul „Pomocnice křesťanů“. Rozšiřování litaní se napříště stalo výsadou Petrových nástupců. Tak například Benedikt XV. připojil během I. světové války invokaci „Královno míru“, Pavel VI. „Matko církve“ a naposled Jan Pavel II. v roce 1995 „Královno rodin“.

Z dění církve v ČR v době koronaviru

Církve stály v době pandemie na straně potřebných. Na omezení vyhlášená vládou v souvislosti s epidemií covid-19 zareagovala katolická církev okamžitě, a to hned v několika oblastech. Církve se prostřednictvím svých charitativních organizací i skrze nasazení mnoha duchovních, dobrovolníků, bohoslovců, nemocničních kaplanů a laiků podílely, a stále podílí, na pomoci postiženým koronavirovou epidemií.

Mnoho kněží a celých farností po celé České republice organizovalo rozvoz ochranných pomůcek, dezinfekce do domovů důchodců, nemocnic, starým či sociálně slabým lidem. Farnosti, bohoslovci a tisícovky dobrovolníků šli roušky, mladí zajišťovali hlídání dětí, obstarávali seniorům nákupy, nosily potraviny a vyzvedávaly léky apod.

Bohoslovci a studenti teologických fakult pomáhali přímo v jedné z pražských nemocnic, kde během dubna odpracovali (bez nároku na odměnu) celkem 12 směn,

většinou v 3členných týmech, (tj. cca 180 hodin u pacientů). Také pomáhali v domovech pro seniory, v pečovatelské službě Charity, rozvázeli obědy seniorům a provozovali šicí dílnu na ochranné roušky. Jejich službu v nemocnici přerušila karanténa – když se jeden z nich nakazil. Někteří technicky zdatnější kněží dokonce sami vyráběli respirátory či ochranné štíty, aby mohli přímo za nemocnými. „Řekl jsem si, že bych snad dokázal vyrobit respirátor srovnatelných kvalit s těmi, které nikde nejsou. Hledání řešení a výroba trvaly asi dva týdny,“ popisuje výrobu vlastního respirátoru P. Cyril Kubánek, z farnosti Zlonice (vikariát Kladno).

Ve Zlíně například vzniklo tzv. skautské krizové centrum sdružující ochotné skauty a ve spolupráci s dalšími dobrovolníky nebo úřady pomáhající tam, kde bylo třeba. Někteří se zapojili do výroby látkových roušek na ústa, jiní nakupovali pro seniory, roznášeli hotová jídla nebo koordinovali další dobrovolníky. A několik skautů se dokonce podílelo na výrobě ochranných štítů pro zdravotníky na 3D tiskárnách. „Ve Zlíně pomáhá naše krizové centrum tam, kde může. Dobrovolníci se starají o šití a distribuci roušek pro všechny typy zařízení, které to potřebují – tedy nemocnice, policie, sanatoria, psychiatrické léčebny, domovy seniorů a jiné,“ popsala skautka Veronika.

Katolická církev byla během pandemie nucena omezit své činnosti, a to jak hlavní (zejména pořádání bohoslužeb), tak vedlejší hospodářské, což má rozsáhlé negativní dopady na její hospodaření. Jako gesto solidarity s potřebnými však rozhodla, že jednotlivé diecéze katolické církve nebudou žádat o příspěvek na náhradu mezd duchovních z programu Antivirus, s nadějí, že tyto prostředky budou použity ve prospěch jiných osob postižených současnou situací.

Katolická církev se tak v této zcela mimořádné situaci aktivně hlásila na pomoc společnosti a státu, podpořila finančně ty, kteří to nejvíce potřebovali, i když po dobu pandemie sama přišla o velkou část příjmů. Odhadované ztráty katolických diecézí jsou cca. 220 milionů korun, a to zejména kvůli absenci sbírek v kostelích, úbytku cestovního ruchu (hotely, penziony a další ubytovací kapacity), za vstupné do kostelů a dalších objektů, nutnosti snížení pronájmů (byty, provozovny) a výpovědích z nájemních bytů a provozoven.

Duchovně stále nablízku i v době uzavřených kostelů byla církev na straně věřících nejen s materiální, ale samozřejmě i duchovní pomocí. Mnoho svatostánků zůstalo otevřeno k individuální modlitbě a řada kněží riskovala své zdraví, aby i nadále mohla být nablízku nejen svým farníkům, ale všem, kteří se ocitli z důvodu pandemie v jakkoliv nepříznivé situaci. Svátosti udíleli i navzdory možné nákaze.

Katolická církev poskytovala během pandemie duchovní a psychologickou pomoc po telefonu napříč celou republikou. Na desítky kněží, kteří reagovali na výzvu svých biskupů a byli ochotni vykonávat tuto službu, se obraceli ti, kteří v době pandemie potřebovali podporu nebo povzbuzení. Telefonickou duchovní pomoc poskytovali i dva biskupové Tomáš Holub a František Radkovský.

„Telefonická intervence tohoto charakteru se snažila nabídnout pomoc všem lidem, kteří v daném období potřebovali podporu, duchovní povzbuzení, zprostředkování konkrétní pomoci nebo se jen sdílet s těžkostmi, které na ně či jejich rodinu dopadaly,“ říká Marcela Kořenková, která zajišťovala tuto službu v Olomouci. Mezi hlavními problémy se podle ní vyskytovaly pocity úzkosti, osamocení, strach z nemoci a smrti nebo obava z budoucnosti. Mnoho farností začalo živě streamovat (pozn. redakce: vysílat) své bohoslužby, modlitby, kázání. Portál mseonline.cz denně nabízel mnoho možností, kde sledovat bohoslužby z celé republiky. Organizovány byly společné modlitby za ukončení pandemie prostřednictvím moderních technologií (facebook, zoom atd). Katolický týdeník byl po dobu pandemie k dispozici ke stažení zdarma. „Můžeme říci, že díky pandemii u nás duchovní potřeby zesílily, ostatně jsme tu od toho, abychom lidem dodali útěchu, když ji potřebují,“ říká P. Stanislav Příbyl, generální sekretář ČBK a dodává:

„Zjistili jsme, že mnoho věcí k životu nepotřebujeme, ale modlitbu ano.“

Tip na výlet

V letošním roce si připomínáme významná výročí tří světců spjatých s brněnskou diecézí. Pro letní sezónu 2020 proto Diecézní muzeum v prostorách krypty brněnské katedrály připravilo výstavu Víra, Naděje, Lásky, věnovanou sv. Janu Sarkanderovi, sv. Klementu Maria Hofbauerovi a sv. Zdislavě.

Slovo Víra v názvu výstavy symbolizuje sv. Jana Sarkandera, který pro svoji víru položil život. Naděje je v pojetí výstavy symbolem sv. Klementa Maria Hofbauera, jenž se stal pro Varšavu i Vídeň ve složité době plamenem, který ukazuje cestu. Lásky pak připomíná patronku rodin sv. Zdislavu.

V tomto roce je tomu 800 let, co se v Křižanově narodila **sv. Zdislava** (cca 1220–1252). Její otec Přibyslav z Křižanova spravoval brněnský hrad a od roku 1238 byl purkrabím na hradě Veveří. Zdislava se okolo roku 1238 vdala za Havla z Lemberka a stala se příkladnou manželkou a matkou. Se souhlasem svého manžela vstoupila do třetího řádu sv. Dominika. Budovala kláštery a starala se o chudé.

Letos si připomínáme také 400 let od mučednické smrti kněze spjatého s působením na území brněnské diecéze **sv. Jana Sarkandera** (1576–1620), který byl v roce 1609 v Brně v kostele u jezuitů vysvěcen na jáhna. V témže roce přijal kněžské svěcení v kapitulním chrámu sv. Petra a Pavla na Petrově. Od roku 1615 byl ustanoven farářem v Boskovicích. Jelikož se nechtěl zpronevřit pravdě a již jako holešovský farář vyrazit zpovědní tajemství, byl v Olomouci umučen. Sarkander byl spolu se sv. Zdislavou svatořečen při návštěvě papeže sv. Jana Pavla II. v Olomouci 21. května 1995.

Třetím jubilujícím světcem je **sv. Klement Maria Hofbauer CSsR** (1751–1820), který pocházel z Tasovic u Znojma. Vstoupil do kongregace redemptoristů a působil ve Varšavě i ve Vídni. Zakládal nové řeholní domy, věnoval se charitativní práci a neustále působil v pastaci prostého lidu, studentů i intelektuálů. Na Vídeňském kongresu v roce 1815 také významně zasáhl do směřování církve v rakousko-uherské monarchii. Zemřel ve Vídni před 200 lety. Bývá nazýván apoštolem Varšavy a Vídne.

Brněnská výstava reflektuje život a duchovní odkaz těchto mimořádných osobností a představuje umělecká díla z období 17. – 20. století jako výraz úcty a obdivu k jejich svatému životu. Návštěvníci výstavy se na dvanácti textových panelech seznámí nejen se životy sv. Zdislavy, sv. Jana Sarkandera a sv. Klementa Maria Hofbauera, ale ve zkratce též s osudy ostatních světců, kteří zanechali svoji stopu v naší diecézi. Věřící dostanou také prostor ke ztišení před relikviemi všech tří jubilujících světců.

Výstava Víra, Naděje, Lásky je v kryptě brněnské katedrály sv. Petra a Pavla otevřena denně mimo pondělí od 26. června do 4. října 2020 v časech 10-17 hodin, ve čtvrtek pouze do 16.15 hodin.